

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**
sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2
zastoupen JUDr. Václavem Vlkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem pplk. Sochora 727/27, Praha 7

za účasti: **Česká televize**
sídlem Kavčí hory, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017,

takto:

I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, **se zrušují** v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byl do pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát;

2. kolik pořadů Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další),

a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, **se zrušují** v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

III. České televizi **se nařizuje**, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci následující informace:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně požádala Českou televizi podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „**informační zákon**“) o poskytnutí následujících informací týkajících se pořadu Otázky Václava Moravce:

I. Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.

II. V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.

III. Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).

IV. Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.

2. Česká televize tuto žádost o informace odmítla rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, a to s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť dospěla k závěru, že žalobce žádá vytvoření nových informací. Generální ředitel ČT napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a s důvody odmítnutí žádosti se ztotožnil.
3. Městský soud nejprve dne rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, zrušil rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, a nařídil České televizi, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku poskytla žalobci následující informace: „(1) kolikrát byli hosty pořadu *Otázky Václava Moravce* v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace; a (2) v kolika případech byl v pořadu *Otázky Václava Moravce* přítomný advokát společně se státním zástupcem, se soudcem anebo v kolika případech byli hosty pořadu společně všichni tři jmenovaní zástupci právnických profesí.“
4. Ke kasační stížnosti České televize, původně v postavení žalované, Nejvyšší správní soud následně uvedený rozsudek Městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020-40 (dále jen „**kasační rozsudek**“), a to z důvodu novelizace informačního zákona, ke které došlo prostřednictvím zák. 111/2019 Sb., a v jejímž důsledku přešla působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace z osoby stojící v čele povinného subjektu, u nějž nelze nadřízený orgán určit dle § 178 správního řádu, tedy z Generálního ředitele České televize, na Úřad pro ochranu osobních údajů. V důsledku toho dle Nejvyššího správního soudu došlo k přechodu pasivní legitimace *ex lege* z České televize na Úřad pro ochranu osobních údajů (srov. kasační rozsudek, bod 17 – 22). Nejvyšší správní soud zároveň v kasačním rozsudku předestřel, že Česká televize, která je od státu odlišnou veřejnoprávní korporací, a která je povinným subjektem jakožto veřejná instituce dle § 2 odst. 1 informačního zákona, je v dané věci nositelkou subjektivních práv ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s., a jako taková může být na právech přímo dotčena rozhodnutím soudu. Česká televize má z toho důvodu nárok v dalším řízení před soudem vystupovat v pozici osoby zúčastněné na řízení (srov. kasační rozsudek, bod 23 – 31). Věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení a ten tak nyní ve věci rozhoduje podruhé.

II. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí

5. Generální ředitel v napadeném rozhodnutí uvedl, že zdrojové informace sice existují, Česká televize je však nemá k dispozici v požadované podobě. Žalobcova žádost v podstatě vyžaduje jen to, aby byly existující informace převedeny do požadované podoby. Nejednalo by se přitom o pouhé mechanické shromáždění údajů, a tedy by šlo o vytvoření nové informace. V dalším generální ředitel odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.
6. V rozhodnutí prvního stupně Česká televize uvedla, že by nepostačilo požadované informace mechanicky vyhledat, nýbrž by všechny pořady ze sledovaného období musely být vyhodnocovány vzhledem k jejich obsahu a profesnímu zaměření hostů. Zejména

vzhledem k druhé požadované informaci Česká televize uvedla, že by bylo třeba hodnotit, zda byly jednotlivé osoby v pořadu přítomny společně, či nikoliv.

III. Žaloba

7. Žalobce uvedl, že po České televizi, původně v procesním postavení žalované, vytvoření nových informací nežádal. Je nesporné, že příslušná zdrojová data má Česká televize k dispozici, a tedy by položené dotazy mohla zodpovědět pouhým mechanickým vyhledáváním. K tomu odkázal na příslušnou judikaturu správních soudů. Žalobce zdůraznil, že k omezením práva na svobodný přístup k informacím je třeba přistupovat restriktivně. Žalobce uzavřel, že žádný zákonný důvod k odmítnutí jeho žádosti o informace neexistoval. Navrhl tedy, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a nařídil České televizi požadované informace poskytnout.

IV. Vyjádření účastníků a osob zúčastněných na řízení

8. Česká televize, původně jakožto žalovaná, ve vyjádření doručeném soudu dne 4. 12. 2017 navrhla, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznila, že zdrojové údaje jsou veřejně přístupné v podobě jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce. Právo na informace dle České televize nelze vykládat natolik široce, aby byla povinna z veřejně dostupných informací zpracovávat statistické přehledy dle požadavků žadatelů. Česká televize dále uvedla, že statistikami vyžadovanými žalobcem nedisponuje a žádný zákon jí neukládá, aby takto strukturované přehledy vedla.
9. Úřad pro ochranu osobních údajů, který byl dne 15. 12. 2020 soudem vyzván k vyjádření nyní jako strana žalovaného, uvedl ve svém vyjádření doručeném soudu dne 14. 1. 2021, že souhlasí se závěry kasačního rozsudku v otázce přechodu postavení žalovaného na Úřad pro ochranu osobních údajů, a současně souhlasí se závěrem kasačního rozsudku, podle něž by v nastávajícím řízení měla Česká televize být v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 s. ř. s. K meritu věci se vyjádřil tak, že s ohledem na dobu, kdy do řízení v pozici žalovaného vstupuje, kdy již v mezidobí rozhodl ve věci dokonce i Nejvyšší správní soud, nemá, co by nad rámec dříve zaslaného vyjádření České televize, jakožto původního žalovaného, doplnil. Zároveň ve svém vyjádření navrhnul, aby soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení, v případě úspěchu žalobce, zmírnil dopady na Úřad pro ochranu osobních údajů, který na místo České televize vstoupil do již probíhajícího řízení.
10. Česká televize, k výzvě soudu ze dne 15. 12. 2020, sdělila, že hodlá v řízení vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení, nad rámce tohoto sdělení nic neuvedla.
11. Žalobce v replice doručené soudu dne 2. 2. 2021 odkázal na žalobu a svá dřívější vyjádření. K otázce nákladů řízení se žalobce vyjádřil tak, že soud by měl postupovat podle procesního úspěchu dle § 60 odst. 1 s. ř. s. a k argumentaci Úřadu pro ochranu osobních údajů ohledně nákladů uvedl, že přechod pasivní legitimace *ex lege* nelze klást k jeho tíži.
12. Účastníci shodně uvedli, že souhlasí s projednáním žaloby bez nařízení jednání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

14. Soud o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas.
15. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal zvlášť ve vztahu k jednotlivým požadovaným informacím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2011, č. j. 1 As 95/2010 - 240, č. 2351/2011 Sb. NSS, bod 32), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. **Městský soud předesílá, že je v pokračujícím řízení v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku Nejvyššího správního soudu. Jelikož Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezpochybnil nijak meritorní závěry učiněné městským soudem v předcházejícím řízení, nemá soud důvod se od nich odchýlit.**

K první požadované informaci

17. Zprvce se žalobce domáhal toho, aby mu Česká televize sdělila, kolikrát byl ve sledovaném období do pořadu Otázky Václava Moravce pozván státní zástupce, soudce a advokát. Tento dotaz se od zbylých tří požadovaných informací lišil tím, že se netýkal osob, jež v pořadu skutečně vystoupily, nýbrž osob do pořadu pozvaných. Lze předpokládat, že ne všichni pozvaní hosté pozvání přijali a v pořadu se skutečně objevili. K zodpovězení první otázky by tedy Česká televize musela ve svých interních podkladech najít informace o pozvaných osobách.
18. Česká televize v napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí prvního stupně neuvedla, zda má tyto informace vůbec v ucelené podobě k dispozici. Neučinila žádné skutkové závěry ohledně toho, jak zvaní hosté do pořadu probíhá, kdo jej má na starosti a především zda jsou vedeny ucelené záznamy o tom, kdo byl do pořadu pozván. Pokud však tyto skutkové závěry učiněny nebyly, nelze posoudit, zda byla Česká televize povinna požadované informace poskytnout.
19. Česká televize veškerou argumentaci ve svých rozhodnutích i ve vyjádření k žalobě založila na tvrzení, že disponuje informacemi o obsahu jednotlivých pořadů Otázky Václava Moravce, avšak zpracování těchto informací způsobem požadovaným žalobcem by představovalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Tato argumentace však zjevně na první požadovanou informaci nedopadá, neboť tato informace s obsahem jednotlivých pořadů přímo nesouvisí. Není tedy jasné, zda Česká televize první požadovanou informaci vůbec disponuje, případně v jakém formátu (a tedy jak rozsáhlé vyhledávání by případné vyhovění žádosti vyžadovalo), a Česká televize v důsledku toho nevedla ani žádnou úvahu o tom, zda a v jakém rozsahu je ze zákona povinna tyto informace uchovávat.
20. Ve vztahu k první požadované informaci tedy nezbyvá než uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a zároveň je založeno na skutkovém stavu, který vyžaduje zásadní doplnění. To jsou důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.
21. Soud ve vztahu k první požadované informaci nemohl vydat informační příkaz podle § 16 odst. 5 informačního zákona, neboť nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i vady zjištěného skutkového stavu nezhojitelné v soudním řízení takový postup vylučují (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003 - 73, č. 1469/2008 Sb. NSS; a ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019 - 30, č. 4020/2020 Sb. NSS, bod 41).

K druhé a čtvrté požadované informaci

22. Dále soud posoudil důvody pro odmítnutí druhé a čtvrté požadované informace, tedy kolikrát ve sledovaném období v pořadu Otázky Václava Moravce vystoupil advokát spolu se soudcem, státním zástupcem, popřípadě zároveň se soudcem a státním zástupcem, a dále kolikrát v pořadu vystoupily konkrétní osoby, a to vrchní státní zástupci v Praze a Olomouci Lenka Bradáčová a Ivo Ištvan, nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, a předseda České advokátní komory či její jiný reprezentant.
23. Česká televize odmítla poskytnout tyto informace s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, dle něž se povinnost poskytovat informace netýká „*vytváření nových informací*“. Česká televize nezpochybnila, že disponuje zdrojovými údaji, tj. kteří hosté kdy vystoupili v pořadu Otázky Václava Moravce, avšak dospěla k závěru, že zpracování těchto informací do formátu požadovaného žalobcem by přesahovalo prosté mechanické vyhledávání informací, a jednalo by se tedy o informaci novou.
24. K rozdílu mezi pouhým vyhledáním požadovaných informací, k němuž je povinný subjekt povinen, a vytvářením nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, č. 2635/2012 Sb. NSS. Uvedl, že je třeba rozlišovat „*mezi případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze ‚zdrojových‘ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů*“ (bod 21). Zároveň zdůraznil, že při tomto rozlišení nelze vycházet toliko z pracnosti či časové náročnosti zpracování odpovědi na žádost o informace, neboť v případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání lze stanovit úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona (bod 22).
25. Soud dospěl k závěru, že druhá a čtvrtá požadovaná informace mohly být Českou televizí poskytnuty jen na základě mechanického vyhledání ve zdrojových informacích. Nejjednodušší je situace ve vztahu ke čtvrté požadované informaci, tedy kolikrát byly hosty pořadu tři konkrétně jmenované osoby a některý z reprezentantů České advokátní komory. Česká televize má nesporně seznam hostů jednotlivých pořadů k dispozici. Vyhledání, kolikrát se v konkrétním období v seznamu hostů objevily konkrétní osoby, představuje ryze mechanickou činnost, kterou v žádném případě nelze považovat za vytvoření nové informace.
26. Totéž platí i ve vztahu ke druhé požadované informaci, tedy kolikrát byl v pořadu přítomen advokát spolu se soudcem, státním zástupcem, nebo s oběma dohromady. Vyhledávání této informace sice bude o něco málo složitější, avšak stále se bude jednat o pouhou mechanickou činnost. Je zřejmé, že Česká televize disponuje profesní příslušností jednotlivých pozvaných hostů, a tedy pro ni nebude obtížné zjistit, kolikrát v pořadu vystoupil soudce, státní zástupce či advokát. Je pravda, že teoreticky mohli v pořadu vystoupit hosté, kteří sice jsou advokáty, ale pořadu se účastnili ve zcela jiné roli (například z titulu politické funkce). Z žalobcovy žádosti je ovšem zcela zřejmé, že požaduje pouze informace o hostech, kteří v pořadu vystoupili právě z důvodu příslušnosti k advokátskému stavu. Poskytnutí druhé požadované informace tedy nevyžaduje, aby Česká televize ověřovala, zda advokáty náhodou nebyli i jiní hosté, než kteří tak byli v pořadu představeni.
27. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že zdrojové informace, tedy složení hostů v jednotlivých dílech pořadu Otázky Václava Moravce, jsou veřejně dostupné. Na situaci, kdy se žadatel domáhá poskytnutí již zveřejněné informace, pamatuje § 6 odst. 1

informačního zákona, dle něž může povinný subjekt na již zveřejněnou informaci toliko odkázat. Takový postup by však byl namístě jen v případě, že by byla zveřejněna informace přesně dle dotazu žalobce, nikoliv jen zdrojová data v podobě jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce (srov. § 3 odst. 5 informačního zákona). Česká televize však netvrdila, že by informace ve formátu požadovaném žalobcem byly veřejně dostupné, a její argumentace je naopak založena na tvrzení, že by takové informace musela nově vytvořit.

28. Je sice pravda, že by žalobce mohl odpovědi na položené dotazy ve zveřejněných dílech pořadu nalézt i sám, avšak to není zákonným důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Ostatně ustanovení § 6 odst. 2 informačního zákona výslovně stanoví, že žadatel se může domáhat i opětovného poskytnutí informace, která již byla zveřejněna v požadované podobě, ale v jiné než požadované formě (například tiskem namísto elektronicky). Tím spíše tedy platí, že se žadatel může domáhat poskytnutí informací, které by si ze zveřejněných zdrojových dat mohl teoreticky dohledat i sám. Jak bylo vyloženo výše, náklady případného mimořádně rozsáhlého vyhledávání může Česká televize přenést na žalobce prostřednictvím stanovení úhrady podle § 17 odst. 1 informačního zákona.
29. Lze tedy uzavřít, že poskytnutí druhé a čtvrté požadované informace zjevně nepředstavovalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, a napadené rozhodnutí tedy ve vztahu k těmto informacím bylo založeno na nezákonném právním posouzení.
30. Dále soud musel zvažovat, zda podle § 16 odst. 5 informačního zákona České televize nařídí poskytnutí požadovaných informací. Napadené rozhodnutí ve vztahu ke druhé a čtvrté informaci netrpělo vadami dle § 76 s. ř. s., a procesní překážky tedy vydání informačního příkazu nebrání. Soud také dospěl k závěru, že neexistují ani *prima facie* jiné důvody k odmítnutí žádosti, než na nichž bylo založeno napadené rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, bod 38). Zejména je třeba konstatovat, že v úvahu nepřichází dotčení osobnostních práv těch, o jejichž účasti v televizním pořadu má Česká televize poskytnout informace. Je totiž zřejmé, že účast v televizním vysílání je ze své povahy veřejná, a poskytnutí informací o ní nemůže nijak zasahovat do právní sféry dotčených osob. Z tohoto důvodu také soud osoby, jichž se žádost týká, nepoučoval o možnosti uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.
31. Soud také posuzoval, zda by *prima facie* nemohly být přítomny důvody pro stanovení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. Dospěl přitom k závěru, že vyhledání druhé a čtvrté požadované informace mimořádně rozsáhlé být nemůže. Je evidentní, že hosty většiny dílů pořadu Otázky Václava Moravce nebyli soudci, státní zástupci, ani advokáti. V dílech pořadu, kde zástupci těchto profesí vystupovali, pak bude zjištění počtů dle kritérií vymezených v žalobcově žádosti relativně jednoduchým mechanickým úkolem, který nezabere více než několik málo hodin administrativní práce. Poskytnutí druhé a čtvrté informace tedy nevyžaduje vyhledávání, které přesahuje běžný rozsah činnosti České televize při poskytování informací (srov. Furek, A. a kol.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. Praha, 2016, s. 1020; citováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 - 25; a dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 6 As 326/2016 - 32, bod 17).

32. Ve vztahu ke druhé a čtvrté informaci tedy nic nebránilo tomu, aby soud podle § 16 odst. 5 informačního zákona České televizi nařídil informace poskytnout, a proto se tak i stalo.

Ke třetí požadované informaci

33. Dále se soud zabýval důvody pro odmítnutí třetí požadované informace. Ta měla spočívat ve sdělení, kolik pořadů Otázky Václava Moravce se ve sledovaném období týkalo témat justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy, a zároveň jaká byla profesní příslušnost hostů k těmto tématům dle kategorií státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie České republiky a další.
34. I vzhledem k této informaci je mezi účastníky nesporné, že Česká televize disponuje zdrojovými daty, tedy obsahem jednotlivých dílů pořadu. Je tedy třeba opět posoudit, zda by odpověď na žalobcův dotaz představovala vytvoření nové informace, a to na základě východisek výše citovaného rozsudku č. 2635/2012 Sb. NSS. Po tomto posouzení soud dospěl k závěru, že též poskytnutí třetí požadované informace by po České televizi vyžadovalo pouze mechanické vyhledávání ve zdrojových datech. Lze připustit, že na rozdíl od zodpovězení ostatních dotazů by vyhledání třetí informace znamenalo nejen vyhledávání v seznamu hostů pořadu, ale též posouzení vlastního obsahu jednotlivých dílů. Žalobcův dotaz byl formulován relativně široce; otázky justice, trestního řízení a trestních kauz mohly být v té či oné podobě tématem řady dílů pořadu Otázky Václava Moravce, a tedy by identifikace dílů s těmito tématy mohla vyžadovat časově náročnou činnost.
35. Jak ovšem vyplývá z výše citovaného rozsudku č. 2635/2012 Sb. NSS, časová náročnost vyhledávání není kritériem, podle něhož lze posuzovat, zda žadatel požaduje vytvoření nové informace. Dokud se jedná o mechanické vyhledávání ve zdrojových datech, nejde o vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Případnou mimořádnou rozsáhlost vyhledávání lze zohlednit stanovením úhrady podle § 17 odst. 1 informačního zákona.
36. Soud konstatuje, že ani poskytnutí třetí informace by pro Českou televizi neznamenal nic jiného, než mechanické vyhledávání témat jednotlivých dílů pořadu, a následnou identifikaci hostů vystupujících k těmto tématům, respektive jejich profesního zařazení. O novou informaci ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona tedy nejde, a napadené rozhodnutí je proto nezákonné i ve vztahu ke čtvrté poskytované informaci.
37. Ani v případě třetí informace soud neshledal *prima facie* existenci jiných důvodů pro odmítnutí žádosti, než o který se opíralo napadené rozhodnutí. I přesto však nemohl ve vztahu k této informaci vydat informační příkaz ve smyslu § 16 odst. 5 informačního zákona. Soudu se totiž jeví jako pravděpodobné, že vyhledání třetí požadované informace bude pro Českou televizi znamenat mimořádně rozsáhlou vyhledávací činnost, za niž má právo požadovat úhradu ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. Pro úplnost je třeba uvést, že Česká televize není ze zákona povinna vést statistiky v přesné podobě vyžadované žalobcem, a tedy za jejich vyhledání a zpracování za zákonem stanovených podmínek může požadovat úhradu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2017, č. j. 9 As 257/2017 - 46, č. 3848/2019 Sb. NSS, bod 24).
38. Tuto otázku však Česká televize dosud neřešila, a pro její posouzení tedy bude třeba zjistit relevantní okolnosti v pokračujícím řízení (srov. rozsudek č. 3848/2019 Sb. NSS, cit. výše, bod 37). Městský soud zdůrazňuje, že i pokud budou splněny zákonné podmínky stanovení úhrady, má Česká televize právo, nikoliv povinnost ji požadovat (rozhodnutí

zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 15. 9. 2011, č. j. Konf 115/2009 - 34, č. 2301/2011 Sb. NSS). Zároveň platí, že pokud Česká televize disponuje informacemi, které přesně neodpovídají podané žádosti, ale blíží se žalobcově požadavku, je povinna žalobce o této skutečnosti informovat a případně mu umožnit žádost modifikovat (rozsudek č. 3848/2019 Sb. NSS, cit. výše, bod 35).

39. Skutečnost, že je věc ve vztahu ke třetí požadované informaci vracena České televizi k dalšímu řízení, tedy automaticky neznamená, že Česká televize musí po žalobci úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovat. V pokračujícím řízení Česká televize zhodnotí, zda by k poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo třeba mimořádně rozsáhlého vyhledávání, a dospěje-li ke kladnému závěru, zváží, zda po žalobci bude požadovat přiměřenou úhradu. Pokud ke stanovení úhrady nedojde, poskytne Česká televize žalobci požadovanou informaci bez dalšího. Ve vztahu ke třetí požadované informaci v pokračujícím řízení není prostor pro to, aby Česká televize její poskytnutí znovu odmítla.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Ve vztahu k první požadované informaci bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a zároveň bylo založeno na skutkovém stavu, který vyžaduje zásadní doplnění, a proto je soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Ve vztahu ke třetí požadované informaci bylo napadené rozhodnutí nezákonné, a proto je soud zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. V obou případech stíhaly totožné vady i prvostupňové rozhodnutí, aniž by bylo možno je zhojit v odvolacím řízení, a proto soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i je. Jelikož ve vztahu k první a třetí informaci nebyly splněny podmínky pro vydání informačního příkazu podle § 16 odst. 5 informačního zákona, vrátil soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. v tomto rozsahu věc České televizi k dalšímu řízení. V pokračujícím řízení bude Česká televize podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
41. Ve vztahu ke druhé a čtvrté požadované informaci soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť nebyl dán důvod pro odmítnutí žádosti. Ze stejného důvodu bylo nezákonné i prvostupňové rozhodnutí, které soud taktéž zrušil postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona soud České televizi uložil, aby v přiměřené lhůtě žalobci druhou a čtvrtou informaci poskytla.
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím je v nyní projednávané věci žalobce, jehož náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna advokáta za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud přisoudil náhradu nákladů za doložené úkony advokáta, kterými jsou převzetí právního zastoupení, podání žaloby, vyjádření ke kasační stížnosti a replika ze dne 2. 2. 2021. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($4 \times 3\,100 = 12\,400$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($4 \times 300 = 1\,200$). Odměna advokáta tak činí 13 600 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 16 456 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží 19 456 Kč. Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce ve své replice doručené soudu dne 2. 2. 2021 požaduje přiznání náhrady nákladů také za repliku,

kteřou dle svého tvrzení podal soudu dne 13. 3. 2018, soud však toto podání neobdržel. Z toho důvodu soud přizná náhradu pouze k výše uvedeným 4 úkonům.

43. V důsledku přechodu pasivní legitimace *ex lege* (srov. kasační rozsudek, bod 17 – 22) přejal nově žalovaný Úřad pro ochranu osobních údajů stav řízení, jaký tu byl v době jeho nástupu do řízení (srov. § 107 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Toto pravidlo se vztahuje i na náklady řízení, které vznikly do doby vstupu nově žalovaného do řízení. Soud k tomuto poznamenává, že přechod pasivní legitimace *ex lege* postavil na roveň procesního nástupnictví dle §107 o. s. ř. v kasačním rozsudku Nejvyšší správní soud. Tento závěr je zároveň v souladu s konstantní judikaturou (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2015, č. j. 6 Af 10/2010 – 102, příp. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 A 184/2018 – 90). K otázce žalovaným navrhané aplikace § 60 odst. 7 s. ř. s. pak soud uvádí, že nepřiznat náhradu nákladů žalobci, který měl ve věci úspěch a který situaci vzniklou v důsledku změny informačního zákona nijak nezavinil, by bylo nespravedlivé.
44. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a ze správního ani soudního spisu neshledal žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo lze náhradu nákladů řízení přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, ledaže stěžovatel namítá, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. února 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu